

Жили, підкоряли вершини, раділи...

СЛОВО ПРО АЛЬПІНІСТІВ – ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ

**Болить мені... Ти знаєш, як болить?
Болить біда, що зараз в Україні.
Ця рана душу втомлену ятрить,
і сліз не можу втримати я нині...**

**Болить мені...
Ліна Костенко**

Кожен день перечитую останні новини з-під Бахмута і Соледача. Десь там недалеко на лінії оборони мій старший син. Молюсь, надіюсь, чекаю. Читаю кам'яніючи страшні повідомлення про загибель хлопців. Кожного дня. Записую всіх згаданих в окремий список. Для чого? – Не знаю. Для себе – мабуть, щоб не втратити людську подобу.

Я буду вас пам'ятати, скільки мені залишилось жити. Мені вже багато років. Але я все ще вважаю себе альпіністкою. Як кажуть, колишніх не буває. Тому таким потрясінням була звістка про загибель під Соледаром харківських альпіністів **Олександра Закоłodного** та **Григорія Григор'єва**. Вони загинули не в горах, не при підйомі чи на спуску, не від переохолодження, не захлинулись в лавині. Ці всі причини часто супроводжують альпіністів, особливо високого класу. І до такого закінчення маршруту позасвідомо готові всі, хто ризикує йти наверх. Але цих у б и л и. Убили!

От прийшли в Україну звірі в образі людей, щоб забрати нашу землю, нашу свободу. Хлопці сказали: «Якщо не ми, то хто?». І пішли захищати (захищати, не грабувати!) свою землю, своє місто, батьків, сестру і двох донечок.

Їм було 70 на двох -- по 35 років кожному. За всіма мірками – це вершина життя, розквіт усіх сил. Жили красиво, наповнено, радісно. Олександр Закоłodний – майстер спорту з альпінізму, віце-президент Федерації альпінізму та скелелазіння України, «Сніговий барс», адміністратор скеледрому «Вертикаль». Григорій Григор'єв – кандидат у майстри спорту зі скелелазіння, 2-й розряд з альпінізму. «Вони були друзями. Разом тренувалися, змагалися та їздили в гори. У перші дні вторгнення разом добровільно пішли захищати українську землю, разом воювали у Спеціальному підрозділі та загинули поруч в одному бою», – з болем та смутком сказав президент Федерації альпінізму та скелелазіння Харківської області **Геннадій Конейка**.

У Олександра залишились дві доньки та дружина Ольга. У Григорія – сестра Даша. Де знайти слова втіхи? Як і чим допомогти? Боже, Ти дав випробування, дай же й сили вистояти.

Григорій Григор'єв на кримських скелях.
Фото Геннадія Копейки

Загинули.... Під Соледаром.
Фото з FB

Рахунки для допомоги сім'ям загиблих знайдете на сайті <https://www.facebook.com/GennadiiKopeika/posts/pfbid02kmnZps6QFJfaAGqfg8k23t9Gqx14GZ7XKMpyrD1sUwhnZES TjhmFYwB5pS1tHdpGI>

Приват 5167 9856 6123 2009 Заколотная О.В.
Даша Григор'єва (сестра Григорія):
4441 1144 2712 1734 моно.

Дівчата! Будьте мужніми, будьте сильними, будьте достойними пам'яті ваших прекрасних чоловіків.

Гинуть молоді. Гинуть найкращі. Гине цвіт нації. Щоб захистити нас – малих і старих, здорових і хворих. Захистити тебе, мене, твоїх і моїх рідних.

Хто не може взяти гвинтівку, бо вже старий – візьми в руки камінь. Бийся!

Хто боїться смерті і тікає від святого обов'язку захищати свою землю – придави цей страх у собі, будь відважним! Думаєш, ті хлопці не думали про смерть, коли йшли добровільно в загони тероборони, а потім у армію, не чекаючи повістки?

Може, ти маєш таємну надію, що коли орки прийдуть у твоє село чи твоє місто, то тебе пожаліють? – Не надійся! Згадай Бучу, Ірпінь, Маріуполь. Не пожаліють, не помилують, навіть коли ти будеш говорити з ними їхньою «руською» мовою, яку ти так запопадливо освоїв(ла) і пишаєшся нею, забувши свою рідну, солов'їну.

Не бійся, будь справжнім! Нам треба вистояти. Щоб не було потім соромно.

І щоб міг потім гордо сказати: «Я зміг!» ■

Євгенія Щербина